

Čís. 3731.

Pro útraty odvolacího řízení nelze povolití zajišťovací exekuci podle Šu 371 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1924, R I 255/24.)

Zajišťovací exekuci pro útraty odvolacího řízení soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: § 505 c. ř. s. stanovil v odstavci třetím poslední věta, že dovolání proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice nemá účinku odkladného. Tato věta byla čl. VI. b) 31 novely o úlevách soudům vypuštěna, čímž odstraněna byla bezpodmínečná vykonatelnost rozsudků v druhé stolici potvrzených, takže dovolání z rozsudku druhé stolice bez rozdílu, zda jedná se o rozsudek potvrzující, či změňující, má účinek odkladací. Za to byly Šem 371 čís. 1 ex. ř. (znění čl. VIII. b) 46. novely o úlevách soudům) rozsudky, v druhé stolici potvrzené, zařazeny mezi bezpodmínečné důvody pro povolení exekuce zajišťovací a následkem toho má býti k návrhu na základě takového rozsudku, v druhé stolici potvrzeného, exekuce bez osvědčení nebezpečí povolena. Ustanovení toto jest předpisem výjimečným a nelze je proto vykládati způsobem rozšiřujícím; povolení exekuce zajišťovací v tomto případě nemůže se tedy vztahovati na útraty druhé stolice a to přes ustanovení Šu 528 c. ř. s. nové znění, neboť, bylo-li podáno dovolání z celého obsahu potvrzujícího rozsudku, byl tím napaden výrok o útratách, který, bude-li rozsudek druhé stolice třetí stolici ve věci samé změněn, může rovněž změny doznati, pokud se týče jejich přisouzení (nikoli ovšem, pokud jde o výši jednotlivých položek). — (Srov. rozh. nejv. soudu v Brně ze dne 7. prosince 1921 R I 1452/21 a z 21. října 1919 R II 132/19 sb. Dr. Vážný č. 1337 a 297).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu vyhovuje věci i zákonu; vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, by vyvrátily správné odůvodnění onoho usnesení; na toto odůvodnění se tudíž poukazuje a vzhledem na obsah dovolacího rekursu se jen ještě toto dodává: V ustanovení Šu 371 č. 1 ex. ř. nového znění je výslovně a zřejmě rozeznáváno mezi rozsudkem, v druhé stolici potvrzeným, totiž rozsudkem soudu první stolice, na jedné straně, a mezi rozsudkem soudu odvolacího na straně druhé. Podle jasného znění tohoto zákonného ustanovení lze jen na základě rozsudku první stolice povolití exekuci k zajištění, tedy jen k zajištění pohledávky nebo pohledávek tímto rozsudkem přisouzených, pokud se týče útrat, tímto rozsudkem první stolice přisouzených. Podle Šu 6 ob. z. obč. nelze toto zákonné ustanovení rozšiřovati na útraty, přisouzené teprve v rozsudku soudu odvolacího; nelze tedy povolití exekuci k zajištění pohledávky těchto útrat. Zdali, jak věřitelka tvrdí v dovolacím rekursu, jen malá pravděpodobnost mluví pro to, že dovolání z potvrzujícího roz-

sudku soudu odvolacího bude míti úspěch, jest vzhledem na tuto úvahu nerozhodno. Účelem zákonného předpisu o přípustnosti zajišťovací exekuce v případech potvrzení rozsudku prvního soudu soudem odvolacím, jest ovšem ochrana věřitele proti dlužníku vzhledem na to, že obě nižší stolice uznaly souhlasně jeho nárok, v rozsudku prvního soudu jemu přisouzený, a že tedy pravděpodobně nárok tento bude uznán i stolicí třetí, ale z toho právě vychází, že tato ochrana může se vztahovati toliko na nárok, přisouzený oběma nižšími soudy souhlasně, nikoli však na nárok další, přisouzený teprve dodatečně soudem odvolacím. Okolnost, že soudní útraty jsou příslušenstvím hlavního nároku, nemůže na tom ničeho změnit a nemůže v nynějším případě uplatňována býti ku prospěchu věřitelky proti povinným ani proto, poněvadž věřitelce byla rozsudkem procesního soudu první stolice přisouzena proti jejím odpůrcům toliko pohledávka útratová a to v důsledku toho, že byla ve sporu stranou žalovanou, nikoli stranou žalující. Tato její pohledávka útratová není tedy příslušenstvím jiného nároku jako nároku hlavního, nýbrž jest její jedinou, procesním soudem první stolice jí proti odpůrcům přisouzenou pohledávkou samostatnou.

Čís. 3732.

V řízení o doplnění pozemkové knihy nelze se zabývatí přípustností vyvlastnění pozemku dle §u 4 zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n.

V řízení upravovacím možno ohlásiti pouze nároky soukromoprávní, nikoliv však nárok, příslušející odporovateli podle §u 287 a 288 obč. zák. na veřejném statku.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1924, R I 256/24.)

V řízení o doplnění pozemkové knihy podala účastnice odpor v tom smyslu, že poz. parc. čís. 990/7 nemá býti zapsána, ježto jde o veřejný statek, na němž prý přísluší odporovateli práva uvedená v §u 287 a 288 obč. zák. Soud první stolice odpor zamítl, rekursní soud odmítl rekurs navrhovatelky. Důvody: Návrh jest nepřipustným, neboť v řízení upravovacím mohou býti ohlášena pouze práva, uvedená v §u 7 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák. Jak znění zákona dokazuje, jsou to však pouze práva soukromá. Odpor stěžovatelky směřuje však proti zapsání pozemkové parcely do knihy pozemkové a vložení vlastnictví na ni pro manžele Julia a Hedviku T-ovy z důvodu, že tato pozemková parcela jest veřejným statkem, a že z tohoto důvodu přísluší stěžovateli práva uvedená v §u 287 a 288 obč. zák. Stěžovatelka opírá tudíž svůj nárok o právo veřejné. Nemůže proto tento odpor uplatňovati v řízení upravovacím a není proto odpor její vůbec přípustným. Z téhož důvodu nelze též uznati přípustnost rekursu a bylo jej proto odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.